

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tu, ngày 03/07/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 176

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta tin Phật là tâm và tín tâm làm Phật. Cả cuộc đời tu hành của chúng ta phải quán chiếu điều này. Chúng ta đặt niềm tin vào Phật, tin Thánh Hiền, tin những tấm gương đức hạnh của dân tộc đều đã được thời gian và không gian chứng thực, không còn sai được nữa.

Niềm tin cũng phải đặt đúng chỗ. Tôi tin Hòa Thượng, Ngài lúc ấy đã 94 tuổi nên mọi thứ “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” đã đậm bạc. Trong khi đó, có một nhóm Phật tử tôi biết đã tự chọn cho mình một minh sư mới 30 tuổi, vậy chúng ta phải quan sát thời gian tu hành, thời gian học tập và thời gian để minh chứng việc làm của vị này đã đến đâu? Qua đây chúng ta biết lựa chọn của họ là sai rồi.

Một vị minh sư phải có quá trình tu tập, có một thời gian để thực chứng. Tôi tự nói với lòng mình, nếu chỉ mới 30 tuổi thì liệu có bị nhấn chìm bởi “*Tiền tài, Danh lợi, Sắc đẹp*” không? Còn Hòa Thượng, người Thầy của tôi đã 94 tuổi, chắc chắn “*Sắc*” không làm Ngài dao động, đối với tiền tài thì từ năm 36 tuổi, Ngài đã “*Tam Bất Quán*” – Không quản tiền, không quản người, không quản việc.

Cho nên chúng ta tin Phật, tin Thánh Hiền, tin vào tấm gương đức hạnh không phải bồng bột tin ngay mà niềm tin của chúng ta đã được minh chứng bởi không gian và thời gian. Đáng buồn ngày nay, có những người tin ngay, chạy theo ngay một ai đó truyền trao cho họ một năng lực hơn người. Chiều hôm qua, tôi đưa con gái đến một ngôi Chùa lâu đời để lạy Phật. Chính giữa chánh điện là Đức Thích Ca Mâu Ni Phật, bên trái là đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, bên phải là Đức A Di Đà Phật. Rõ ràng là tổ sư bao đời đều niệm Phật. Cho nên chúng ta tin Phật, tin Thánh Hiền là từ nơi tâm của mình và chúng ta phải có niềm tin rằng chúng ta làm theo Phật, theo Thánh Hiền thì mình làm Phật, làm Thánh Hiền. Nơi nơi khởi tâm động niệm của mình đều áp dụng chuẩn mực người xưa thì nhất định mình đạt được chuẩn mực như người xưa.

Năng lực quán chiếu của chúng ta ngày nay rất thấp, khiến mọi sự mọi việc từ nhỏ nhất chúng ta đều không nhìn thấy tâm thái qua loa, sơ suất, chênh mảng của chính mình. Vậy thì làm sao chúng ta có thể bao quát việc lớn hơn? Trên zoom sáng nay tôi đã điều chỉnh để zoom lớp học được chín chu hơn khi có người chưa sửa tên, có người mở zoom nhưng không tắt cam, không tắt mic v..v. Bản thân tôi giờ nào việc đó, buổi sáng tôi phải chuẩn bị máy, lắp pin, căn chỉnh tọa độ rồi mới đi lạy Phật. Lạy Phật xong

thì bắt đầu viết thư pháp, trong quá trình viết tôi phát hiện vì sao nét bút của mình không trơn chu là bởi tấm gỗ bên dưới có chút gồ ghề hoặc có những hạt sạn nhỏ, cho nên tôi đã căng giấy từ tối hôm trước để đảm bảo nét bút không bị chững lại. Cho nên mọi việc xung quanh tôi đều có sự quán chiếu. Khi tôi được chia sẻ ở đâu thì tôi không bao giờ nói quá giờ, tôi luôn cảnh giác.

Nếu chúng ta tin chúng ta là Phật thì nhất định chúng ta sẽ làm Phật, chúng ta tin chúng ta là Bồ Tát thì nhất định chúng ta làm Bồ Tát. Vì chúng ta tin nên chúng ta nỗ lực làm cho đúng, làm cho thật giống thì nhất định chúng ta sẽ làm được. Không thật làm cho giống thì không có kết quả. Chúng ta hay nhắc đến các tấm gương đức hạnh nhưng chúng ta không tôi luyện theo các tấm gương mà chỉ nói cho người khác nghe, vậy thì làm sao chúng ta trở thành tấm gương đức hạnh.

Trại hè chúng ta tổ chức luôn để những câu nói của Bác như: “*Gạo đem vào giã bao đau đớn; Gạo giã xong rồi trắng tựa bông; Sống ở trên đời người cũng vậy; Gian nan rèn luyện mới thành công.*” Hay như câu: “*Trời có bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông; Đất có bốn phương Đông Tây Nam Bắc; Người có bốn đức Cần Kiệm Liêm Chính; Thiếu một mùa thì không thành Trời; Thiếu một phương thì không thành Đất; Thiếu một đức thì không thành Người*”. Vậy thì chúng ta tin vào Thánh Hiền, tin vào chuẩn mực người xưa thì mình phải làm được theo các Ngài để rồi 50-100 năm nữa mình cũng thành người xưa đối với con cái của mình.

Hòa Thượng nói tin Phật là ở nơi tâm mình và chúng ta phải có đủ tín tâm rằng mình sẽ thành Phật vậy thì bản thân chúng ta phải nỗ lực chứ không để mọi chuyện tàng tàng hoặc tự ti cho rằng người ta giỏi người ta mới làm được. Tư tưởng này khiến mình không nỗ lực, cứ tàng tàng thôi. Tôi thấy nhiều người không có lòng tin nhưng bản thân tôi vẫn tin. Tôi không có năng lực này mà nhờ Hòa Thượng, nhờ Phật đã dạy cho tôi.

Thích Ca Mâu Ni Phật từng nói: “*Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành*”. Ngài đã khẳng định với chúng ta rằng năng lực của chúng ta là thành Phật, chúng ta đừng có ý niệm thấp hèn rằng mình chỉ đạt mức độ nào đó thôi. Cho nên năng lực ở thế gian đều là những năng lực tầm thường, không có gì lớn lao. Năng lực trở thành Phật còn có, vì vậy, tôi từng khuyên mọi người đừng tán tụng ai đó mà việc quan trọng là phải bắt tay vào làm. Đối với tập khí phiền não của mình thì đừng cho nó có cơ hội phát tác. Những người phạm sai lầm là do chủ quan nên mới để mình tiếp xúc với hoàn cảnh xấu khiến các tập khí có cơ hội được lộng hành. Mình biết mình nặng chỗ nào thì phải gấn cho nó vài ba cảnh báo sớm để khi vừa chớm là phát hiện ra ngay.

Cho nên trước nhất phải có niềm tin nhưng niềm tin ở nhà Phật có khác, đã tin thì phải hiểu, hiểu rồi thì phải làm thật chứ không làm cho dễ coi. Thật làm rồi thì sẽ có kết quả để chứng thực cái tin, cái hiểu, cái làm của mình là đúng hay sai. Chỉ cần cứ làm đúng nguyên lý nguyên tắc thì cho ra kết quả đúng chứ không có gì gọi là thần kỳ, kỳ lạ cả. Chỉ cần pha một chút xen tạp thì kết quả không giống. Đã từ lâu tôi không nghe

những lời khen tặng sau nhưng thành công trên công việc bởi tôi biết trước kết quả sẽ tốt đẹp mười mười như vậy ngay từ đầu. Thật tin, thật hiểu, thật làm thì kết quả sẽ thật.

Thích Ca Mâu Ni Phật vô cùng Đại Từ Đại Bi nên đã khẳng định “*Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành*”, như một tiêu đề chính của tất cả đại Kinh, đại luận. Trong Kinh sám hối cũng nói rõ: “*Hôm nay con phát tâm không vì cầu phước báu trời người. Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng không. Quyền thừa Bồ Tát cũng không. Con phát tâm hôm nay chỉ cầu tối thượng thừa.*” Tối thượng thừa chính là thành Phật.

Hòa Thượng cũng thường nhắc đến câu này: “*Hôm nay con niệm Phật không phải để hưởng phước báu trời người, cũng không phải để cầu Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát mà con cầu vãng sanh để thành Phật*”. Tin Phật là tin như vậy đó! Tin Phật là tin mình có đủ năng lực thành Phật. Cho nên bài học hôm trước, Hòa Thượng chỉ dạy phải tin tự, tin tha, tin nhân, tin quả, tin lý, tin sự. Tin tự rồi mới tin tha. Tin tự là tin vào chính mình có năng lực thành Phật chứ không phải để trở thành một nhà lãnh đạo hay một người hiệu trưởng v.v.. Niềm tin này rất quan trọng!

Hòa Thượng nói: “***Nhất thiết pháp duy tâm sở hiện duy thức sở biến (tất cả pháp do nơi tâm của mình hiện ra, từ nơi thức mà diễn biến ra mọi thứ)***”. Nhà Phật có câu “*dụng tâm không dụng thức*” bởi khi một sự việc vừa khởi lên thì thức suy diễn đủ mọi cách, mọi thứ. Ví dụ như chúng ta nghĩ đến người mình thương thì bao nhiêu sự mềm mại, yêu kiều hiện ra hết hoặc mình nghĩ đến người mình ghét thì mọi thứ mình ghét cũng hiện ra đủ cả. Họ đi, họ cười, họ ăn mình cũng đều ghét.

Trong tâm chúng ta biết rất rõ người tốt người xấu nhưng chỉ dừng ở đó thôi thì đâu có gì, đặng này chúng ta vừa nghĩ đến người tốt thì bao nhiêu cái tốt hiện ra và vừa nghĩ đến cái xấu thì bao nhiêu cái xấu đã hiện ra. Rồi chúng ta sanh tâm ưa thích hoặc ghét bỏ và chấp trước vào điều đó, chỉ muốn gặp cái tốt không muốn gặp cái xấu tức là chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt rồi mới chấp trước.

Cho nên Hòa Thượng nói: “***Tất cả pháp do tâm tưởng sanh, vãng sanh Tây Phương bất thối thành Phật cũng là tâm mình sanh ra***”. Nếu bây giờ chúng ta toàn tâm toàn lực nghĩ đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì mình có thể đến được Thế giới đó. Người đang yêu, toàn tâm toàn ý đều hướng đến người yêu, nhắm mắt hay mở mắt cũng thấy khuôn mặt của người mình yêu. Nếu chúng ta nghĩ đến Phật A Di Đà như nghĩ đến người mình yêu thì chắc chắn thành tựu. Hay giá như chúng ta có thể niệm Phật với một tâm cuốn hút, thích thú như được hát một bài hát mà mình từng đầy cảm xúc thì thật tuyệt vời.

Nhưng đến bây giờ, để khởi lên một câu A Di Đà Phật là chúng ta phải cố gắng. Câu A Di Đà Phật chưa tự nhiên xuất phát từ trong tâm rồi ngân vang lên đầy cảm xúc. Ngày nào chúng ta phải nhắc nhở, đề khởi câu A Di Đà Phật trong khi những bài hát thì tự chúng ta nghe ngao lên mà không cần đề khởi. Đây chính là tập khí.

Chúng ta phải chuyển đổi tập khí. Hòa Thượng nói phải chuyển cái quen thành cái lạ, chuyển cái lạ thành cái quen. Cái quen là tập khí phiền não xấu ác của mình, là những câu hát mình thích thú từ nhỏ, không để khởi nó cũng tự đề khởi. Còn câu A Di Đà Phật là lạ nên ngày ngày phải đề khởi, ngày ngày phải nhắc đến để trở thành quen. Cái đáng lẽ phải quen thì trở nên xa lạ, cái đáng lẽ xa lạ thì không cần nhắc mà nó lại cứ khởi lên như “*tham sân si mạn*”, “*tự tư tự lợi*”, ý niệm hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Hòa Thượng khẳng định: “***Cho nên, ý niệm rất là lợi hại. Nghĩ đến cái gì thì biến hiện ra cái đó***”. Rõ ràng là như vậy! Ví dụ một người sợ Ma thì nhìn thấy lá chuối khô bị gió thổi trông hệt như một con Ma, rồi cắm đầu chạy. Lúc nhỏ tôi cũng sợ hãi như vậy, nhưng bây giờ tôi định thần lại, nhìn cho kỹ. Cho nên đây chính là tâm tưởng. Rồi mọi sự mọi việc chúng ta làm thành công cũng từ nơi tâm tưởng mà ra. Những việc làm có chướng ngại cũng từ nơi chính mình.

Hòa Thượng nói: “***Niệm Phật thì thành Phật, niệm tham sân si thì biến thành Ngã Quỷ, Súc Sanh, Địa Ngục***”. Chúng ta chưa đến cảnh giới Ngã Quỷ, Súc Sanh, Địa Ngục nhưng chúng ta ở gần người “*tham sân si*” thì nhất định thấy khó chịu, có khi còn bị vạ lây. Bà Hứa Triết từng nói không nên khởi sân si vì một khi đã khởi thì mình bị hại, người đối diện bị hại và người thứ ba nghe được cũng bị vạ lây luôn.

Vậy thì nghĩ đến “*tham sân si*” thì tâm của chúng ta và hành động của chúng ta đã y như Ngã Quỷ, Súc Sanh, Địa Ngục rồi. Có người khi cơn tức giận nổi lên, sách dao búa đi chém bừa, chẳng thèm nghĩ gì, cứ ngỡ mình ngon lành lắm! Đến khi họ làm xong việc ác và bị công an đến điều tra, bị đưa ra pháp trường, lúc đó mới thấy hối hận. Có người thậm chí mong được thi hành án sớm vì không chịu nổi những ngày tháng chờ đợi, không thể chịu nổi khi nghe tiếng xích sắt va leng keng hằng ngày.

Chúng ta không khác gì họ, người xưa từng nói: “*Mỗi sáng sớm thức dậy là chúng ta đang tiến gần đến nắm mồ của chính mình*”. Có người từng tâm sự với tôi rằng họ mong con mau lớn trưởng thành nhưng khi đó lại lo Cha Mẹ già rồi sẽ ra đi nhưng rõ ràng, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Cho nên chúng ta học Phật không phải hù dọa người khác mà là nhận ra được giá trị chân thật của cuộc sống để từ đó làm tốt những việc cần làm, để đến ngày ra đi chúng ta không hối tiếc. Chỉ e rằng không để mọi việc quá muộn vì lúc mình muốn làm thì không còn cơ hội, không còn cơ duyên. Thậm chí đến khi mình muốn làm thì hơi đã cùng, sức đã kiệt, tâm có thừa mà sức chẳng đủ.

Cách đây 15 năm, 1 giờ đêm là tôi đánh xe ra, 7 giờ sáng là tôi có mặt ở Đà Lạt. Từ Đà Lạt, tôi lái xe đi Cà Mau. Bây giờ thì không được nữa, mắt đã rất kém nên tôi không để mình và người bị nguy hiểm. Bằng lái của tôi có thể lái đến 2034, không biết mắt đến khi đó có lái nổi không. Cho nên tôi khuyên mọi người, đừng bao giờ dè dặt, hãy cố gắng lên.

Mấy hôm nay, tôi luyện Phật rất nhanh nhưng sức khỏe càng ngày càng tốt, không còn bị xỏ mũi hắt hơi. Bây giờ chúng ta còn có đủ thời gian để tôi luyện mà chúng ta không làm. Mới 50 tuổi mà không luyện được 100 lễ Phật thì phải vượt lên chính mình. Chắc chắn sẽ được!

Cho nên Hòa Thượng dạy rằng nghĩ cái gì thì biến hiện cái đó. Chúng ta cứ nỗ lực trong mọi sự mọi việc thì nhất định có thành công. Nghĩ đến Thánh Hiền, đến Phật thì chúng ta làm Thánh Hiền, làm Phật. Nếu chúng ta nghĩ đến “*tham sân si*” thì nhất định đi làm chúng sanh ở cõi Địa Ngục, Ngã Quỷ và Súc Sanh.

Hòa Thượng nói: “***Mười pháp giới đều là chính tâm mình biến hiện ra. Đạo lý này hiểu rõ rồi thì đối với niệ**m** Phật thành Phật mới không hoài nghi.***” Người vẽ ngựa mà còn biến thành ngựa. Tàu lá chuối khô mà tưởng là Ma còn dọa chính người đó ù té chạy. Người sợ rắn thì thấy cành que củi hay sợi dây thấy như con rắn. Cho nên mọi thứ do tâm mình tạo hết, nghĩ thứ gì thì thứ đó sẽ biến hiện.

Quan trọng nhất là dụng tâm của chúng ta. Hòa Thượng nhắc tin Phật, Bồ Tát hay Thánh Hiền đều từ nơi tâm chúng ta, vậy thì nếu một khi chúng ta tin và làm theo thì nhất định chúng ta sẽ làm Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền. Chúng ta tin vào tấm gương đức hạnh nào đó và làm theo thì nhất định chúng ta cũng trở thành tấm gương đó.

Thế gian thường nói ai đó giống một vị nào đó là điều bình thường giống như chúng ta học Phật, học Bồ Tát và làm theo giáo huấn của Phật, Bồ Tát thì khởi tâm động niệm và hành nghi của chúng ta dần dần giống như Phật, giống như Bồ Tát. Nhiều người ngạc nhiên và thắc mắc vì sao người của hệ thống chúng ta làm việc không biết mệt mỏi. Câu trả lời của tôi là: “*Vì họ biết chắc rằng nếu họ không làm thì tôi sẽ làm y như họ, thậm chí gấp đôi gấp ba công việc họ đang làm.*” Nếu không trả lời như vậy thì trong đầu của họ tưởng rằng tôi đang dùng phương pháp ảo thuật sai khiến mọi người.

Trong tư duy của họ chỉ biết suy tưởng về danh lợi, được mất, hơn thua, tốt xấu, lời lẽ nên cho rằng chỉ có lợi mới làm, không có lợi thì không làm, nếu có làm thì chỉ làm cho dễ coi. Thế thì không bao giờ họ đạt được cảnh giới có được chân hạnh phúc, thứ hạnh phúc mà tiền tài danh vọng không sánh được. Dù tiền tài danh vọng cần thiết trong cuộc sống này nhưng nó không phải là lớn lắm, không chiếm toàn phần như thế gian nghĩ, hay chỉ phôi khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Tâm này là Phật, tâm này làm Phật*”, vậy chúng ta hãy nghĩ xem, hằng ngày chúng ta đang dùng tâm gì? Tâm “*tự tư tự lợi*” hay không? Hôm qua, tôi vừa khuyên một người rằng hãy yên tâm chúng ta sẽ làm được tất cả mà không có chướng ngại với điều kiện rằng các công việc đó hoàn toàn lợi ích cho chúng sanh, lợi ích tha nhân, không có mình trong đó.

Như Hòa Thượng nói ý niệm thật đáng sợ cho nên nếu chúng ta dùng niệm lực vào “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*” thì “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*” trở nên

vô cùng đáng sợ. Hằng ngày chúng ta đều thấy việc làm của mọi người đều đang “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” vậy thì kết quả của những ý niệm như vậy là gì? Chắc chắn là sẽ dẫn đến Địa Ngục, Ngã Quỷ, Súc Sanh./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!